

Переваги використання спрощеної системи оподаткування для платників податків такі:

- спрощення процедури порядку реєстрації платника податку;
- спрощення розрахунків, пов'язаних з визначенням суми податку;
- єдина форма звітності – розрахунок сплати єдиного податку суб'єктом малого підприємництва;
- податковим (звітним) періодом для платників єдиного податку першої та другої груп є календарний рік, третьої – четвертої груп – календарний квартал.

Література:

1. Податковий кодекс України від 02.12.2010 №2755VI зі змінами і доповненнями [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/275517>.

2. Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2017 р.» від 20.12.2016 №1791-VIII-ст.293.

3. Бюджетний моніторинг: Аналіз виконання бюджету за 2016 р. / [В.В. Зубенко, І.В. Самчинська, А.Ю. Рудик та ін.]; ІБСЕД, Проект «Зміцнення місцевої фінансової ініціативи (ЗМФІ-П) впровадження», USAID. – К., 2017. – 90 с.

4. Гогой І.Ю. Спрощена система оподаткування: переваги та недоліки / І.Ю. Гогой // Управління розвитком. – 2014. – №5. – С. 78–80.

Вільгушинська Вікторія Володимирівна

Студентка групи ФУПОзм-11

Науковий керівник – к.е.н., доцент Сидор І.П.

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СФЕРИ ОСВІТИ

Освіта – це суспільне явище, яке впливає на всі сфери економічного життя суспільства та є вагомим елементом на шляху досягнення високих темпів економічного зростання та добробуту суспільства. Вона являє собою специфічну галузь сфери духовного виробництва, яка займається формуванням знань та вмінь підростаючого покоління, його вихованням, підготовкою кадрів.

Перехід до ринкових відносин в Україні ставить зростаючі вимоги перед сферою освіти, вимагає постійного підвищення якісного рівня загальноосвітньої та професійної підготовки кожного працівника. Освіта має значний вплив на відтворення робочої сили. Це насамперед вплив на підвищення якості робочої сили, її здатності вчасно пристосуватися до нових вимог, які ставить ринок. Адже зростання освітнього рівня робітників виступає суттєвою передумовою кращої їх адаптації до праці в умовах прискореного розвитку науки, техніки та сучасних технологій. Розвиток творчого потенціалу

працівника, який залежить від системи дошкільної, загальної та професійної освіти, підвищення кваліфікації, перепідготовка кадрів є суттєвими факторами зростання продуктивності праці, а також й економічного зростання держави.

Фінансове забезпечення освіти ґрунтується на пріоритетності витрат на розвиток освіти з державного та місцевих бюджетів, використанні залучених коштів державних і приватних підприємств, громадських організацій та фізичних осіб, міжнародних освітніх фондів, програм і благодійних організацій, коштів, одержаних за надання додаткових освітніх послуг, виконання науково-дослідних робіт, доходів від виробничої та комерційної діяльності, кредитів і банківських позичок тощо.

На основі проведеного аналізу вітчизняної практики фінансування галузі освіти відмітимо, що основними джерелами фінансування галузі освіти виступають державний і місцеві бюджети, їх частка у фінансуванні освітніх закладів в Україні становить більше 95% і лише 5% – це приватні джерела фінансування (кошти юридичних і фізичних осіб та інше) [1].

Близько 20% видатків державного бюджету на соціальну сферу займають видатки на освіту, а їх частка у структурі видатків державного бюджету загалом складає в межах 5,23–7,64% і має тенденцію до скорочення, так як і абсолютні показники цих видатків. Так, за період 2012–2015 рр. видатки державного бюджету на освіту зменшились з 30,24 млрд. грн. до 30,18 млрд. грн. або на 0,6 млрд. грн. За даний період зростають видатки на освітню галузь як державного, так і місцевих бюджетів.

Співвідношення видатків на освіту між державним і місцевими бюджетами вказує на те, що більша частина освітніх навчальних закладів фінансується за рахунок коштів місцевих бюджетів і дана тенденція поглиблюється. Найбільшу питому вагу у структурі видатків державного бюджету на освіту займає фінансування вищих навчальних закладів (88,8% усіх видатків на освітню галузь). Абсолютні показники фінансування вищої освіти за рахунок коштів державного бюджету у 2015 р. становили 30,18 млрд. грн.

У складі видатків місцевих бюджетів на освіту найбільшу частку займають видатки на загальну середню освіту, що становить 64% усіх видатків на освітні заклади. Проте, коштів, які виділяються державою для надання освітніх послуг на кожну територію, не вистачає навіть на покриття базових статей витрат: зарплату, нарахувань на зарплату, плату за енергоносії. Дефіцит бюджетних коштів, які виділяються щороку на середню загальну освіту в містах України, за останні три роки становить по різних регіонах від 10 до 20%.

Все вище зазначене не сприяє виправленню ситуації у загальній середній та дошкільній освіті, а тому потребує удосконалення з метою ефективного функціонування та надання освітніх послуг відповідного рівня.

Як зазначає І.П. Сидор, з метою досягнення високої якості та ефективності освітнього процесу у вітчизняних навчальних закладах та вирішення проблем фінансування освіти в Україні, необхідно не динамічне зростання видатків державного і місцевих бюджетів на освіту, а їх ефективне використання та розширення альтернативних джерел фінансування освітніх закладів [3].

Сьогодні на порядку денному в Україні стоїть освітня реформа, основною передумовою якої є здійснення ефективного процесу оптимізації мережі освітніх закладів. У сфері освіти оптимізація мережі установ і закладів проводиться на постійній основі та передбачає не лише закриття малокомплектних шкіл, але й створення нових або відновлення роботи дошкільних навчальних закладів з урахуванням наявної потреби.

Скорочення кількості малокомплектних шкіл за належної організації підвезення учнів до інших навчальних закладів в цілому можна оцінювати схвально, оскільки практикою доведено, що у школах з низькою наповнюваністю вартість навчання одного учня у 2-3 рази перевищує середні показники [2], а якість підготовки залишається на низькому рівні. Такі школи не забезпечені належно матеріальною базою для якісної освіти, учні змушені навчатися індивідуально, а вчителі викладають одразу кілька предметів. За таких умов переведення дітей до кращих шкіл веде не тільки до економії бюджетних коштів, але й до створення умов для здобуття ними більш глибоких знань.

Важливим моментом реформування освітньої мережі на сучасному етапі є створення освітніх округів, які являють собою добровільне об'єднання в межах адміністративно-територіальних одиниць різних навчальних закладів (дошкільної, загальної середньої, позашкільної, професійної та вищої освіти), діяльність яких спрямована на створення умов для здобуття громадянами загальної середньої освіти і профільного навчання, усебічного розвитку особистості; а також закладів культури, фізичної культури і спорту та ін. Для концентрації й ефективного використання матеріально-фінансових ресурсів на задоволення потреб учнів, впровадження інноваційних технологій навчання, надання методичної допомоги в межах освітнього округу передбачене визначення опорного навчального закладу.

Основними заходами, спрямованими на удосконалення фінансової підтримки галузі освіти, мають стати:

- поліпшення механізму формування видатків державного та місцевих бюджетів на освіту, удосконалення системи кількісних та якісних показників для нормування зазначених видатків;

- розроблення диференційованих стандартів інфраструктурного забезпечення навчальних закладів різних типів [4];

- розроблення та запровадження диференційованих нормативів витрат на здійснення діяльності навчальними закладами;

- запровадження змішаного фінансування інноваційних проектів у галузі освіти, зокрема розроблення та запровадження механізму пільгового оподаткування доходів фізичних осіб, які спрямовують власні кошти на оплату навчання;

- удосконалення правового підґрунтя для приватного фінансування діяльності навчальних закладів;

- проведення органами управління освітою (державними та місцевими) моніторингу інвестування навчальних закладів;

- запровадження спільного державного та громадського контролю за формуванням і виконанням бюджетів навчальних закладів;
- модернізація мережі навчальних закладів.

Література:

1. Єфіменко І.В. Можливості реформування видатків на освіту в Україні / І.В. Єфіменко // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua>.
2. Куклін О.В. Фінансові механізми функціонування вищої освіти / О.В. Куклін // Формування ринкової економіки. – 2010. – №24. – С. 373–382.
3. Сидор І.П. Світові моделі фінансування вищої освіти / І.П. Сидор // Збірник тез доповідей Першої Інтернет-конференції професорсько-викладацького складу кафедри фінансів ТНЕУ «Управління фінансами держави, регіону, підприємства та домогосподарства: погляди науковців та практиків», Тернопіль 14 квітня 2015 р.
4. Троцик Т.І. Видатки на освіту і науку в Україні: проблеми та основні шляхи вдосконалення / Т.І. Троцик [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua>.

Вітківська Мар'яна Андріївна

Студентка групи ФУПОМ-12

Науковий керівник – к.е.н., доцент Лободіна З.М.

ОСВІТНЯ СУБВЕНЦІЯ ТА ЇЇ РОЛЬ У ФІНАНСОВОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ОСВІТИ

Освіта є важливою сферою суспільного життя та одним із найважливіших пріоритетів української держави, оскільки висока якість освіти – головний аргумент у забезпеченні професійної компетентності людини та високого рівня економічного і соціального розвитку держави, зміцнення її авторитету і конкурентоспроможності у світовому співтоваристві. Якість освітніх послуг значною мірою залежить від обсягів фінансового забезпечення освітньої галузі, основним джерелом якого є бюджетні кошти [2].

У рамках реалізації бюджетної реформи, починаючи із 2015 р. для забезпечення відповідності повноважень на здійснення видатків, закріплених законодавчими актами за бюджетами, та фінансових ресурсів, які мають забезпечувати виконання цих повноважень, із державного бюджету передається місцевим бюджетам на фінансування освіти декілька субвенцій: у 2015 р. – освітня субвенція, субвенція на підготовку робітничих кадрів; 2016 р. – освітня субвенція, стабілізаційна дотація; 2017 р. – освітня субвенція, додаткова дотація на здійснення переданих з державного бюджету видатків з утримання закладів освіти та охорони здоров'я, субвенція на модернізацію та оновлення матеріально-технічної бази професійно-технічних навчальних закладів.

Найбільшу питому вагу у структурі перерахованих субвенцій займає освітня субвенція.